

Sygn. akt V CSK 479/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z urzędu

przy uczestnictwie [...] Banku [...] S.A. w W., M. [...] Sp. z o.o., spółki
komandytowej w M.

oraz B. F.

o wpis hipoteki łącznej w księdze wieczystej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki B. F.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Zarówno treść przedstawionych zagadnień prawnych, jak i argumentacja skarżącej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka określona w punkcie pierwszym. Powołanie się bowiem na jej zaistnienie wymaga wykazania, że przedstawione zagadnienie prawne cechuje się nowością i dotychczas nie zostało wyjaśnione i rozwiązane w orzecznictwie. W obszernym uzasadnieniu wniosku skarżąca przedstawiła poglądy doktryny i orzecznictwa wywodząc z nich wnioski o rozbieżności stanowisk, zwłaszcza w kwestii oceny, czy omyłkowy brak przeniesienia hipoteki łącznej z macierzystej księgi wieczystej do nowozałożonej księgi wieczystej powstałej w wyniku wyodrębnienia lokalu, jest wykreśleniem hipoteki bez ważnej podstawy prawnej w świetle art. 95 u.k.w.h. Kwestia ta była jednak przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który kontynuując linię orzeczniczą wyznaczoną postanowieniami z dnia 13 kwietnia 2005 r., IV CSK 469/04, nie publ., z dnia 8 marca 2007 r., III CSK 356/06 (nie publ.), z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 406/09 (nie publ.), czy z dnia 11 lutego 2016 r., V CSK 375/15 (nie publ.) nie podzielił poglądu, że brak przeniesienia obciążenia przez nie dokonanie wpisu hipoteki do księgi wieczystej wydzielonej nieruchomości jest równoznaczny z wykreśleniem hipoteki bez ważnej podstawy prawnej, o którym mowa w art. 95 u.k.w.h. W konsekwencji stwierdził, że przeniesienie obciążeń (hipoteki łącznej) na podstawie art. 24 ust. 3 u.k.w.h. w zw. z art. 91 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie zakładania i prowadzenia w systemie informatycznym (Dz. U. 2013 r., poz. 1411) następuje z urzędu i może być dokonane także po zbyciu na rzecz osoby trzeciej wydzielonej części nieruchomości, zaś osobie trzeciej przysługuje ochrona na podstawie art. 5 u.k.w.h. realizowana przez wytoczenie powództwa w oparciu

o art. 10 u.k.w.h. (postanowienie z dnia 19 października 2016 r., V CSK 128/16, nie publ.). Ten pogląd trzeba uznać za dominujący w orzecznictwie Sądu Najwyższego, co usuwa potrzebę rozważenia przedstawionych zagadnień zarówno w aspekcie konieczności prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i rozwoju judykatury. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 lipca 2013 r. V CSK 364/12 (nie publ.) przyjęcie do rozpoznania i rozpoznanie skargi kasacyjnej uzasadnione jest ustrojowo i procesowo jest jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane funkcje publicznoprawne.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bo wniosek zgłoszony przez uczestnika w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

I.n